

**Aurea Rosa id est preclarissiam[!] expositio sup[er]
euangelia totius anni: de Tempore [et] de Sanctis. tam
s[ecundu]m ordine[m] Predicato[rum] q[uam]
s[ecundu]m Curia[m]**

Mazzolini, Silvestro

[Augsburg], 31. Okt. 1510

VD16 M 1750

D[omi]nica. xiiij. post festu[m] Trini. Questio. lviiij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70429)

De Quæstionibus super euange.

phanie: quò est triplex dei pceptum. scilicet ad exel/ qundum: ut non furaberis. ad pbandum: ut tolle filium tuum unigenitum quem diligis Isaac. et ad docendum: ut Et nemi dixeris et c. Secundo quod dicitur quod Christus voluisset eos tacere: tamen non peccauerunt offendendo Christum: quia frangendo silentium eius aliquid adiuuebatur quod erat Christus gratia quod tacuisse. scilicet amore ad Christum sanctum. Est autem simile Est religiosus cui summe displicet platura: et tamen diligit se eligentes ad id quod sibi displicet. quia prohibet eos se amare. Sed contra: quia fuerit iob edictes Christus. qui peccauerunt. So. Negat primo antea dicitur: quod Christus non intendebat eos obligare: sed solum dare humilitatis exemplum: et ita isti creditur. Secundo dicitur quod non omnes inobedientis superioris peccat: sed solum qui scit ipsum esse superioris sine superiore: vel seire tenet. Non enim si inferior placet mater aliquid: et ego me credam facere rem gratam superioris bono et sancto: non obediendo pecco. Hodo dicitur quod est verum simile istos credidisse quod Christus scitum esse Christum et scitum: sed ignorasse eum esse deum sine superiore: et de facto fuisse sanctum Thoma. ita fuit. Que ignorantia apud multos nozes non fuit peccatum statim a principio predicacionis Christi. Acceperunt ergo mandatum Christi tanquam deprecacionem viri sancti ex humilitate loquentis: sed noluerunt obedire: ut gratiam rem deo facerent: et sui serui (ut credebatur) magnalia predicando. Et ideo negat frequenter. Secundo. Nam si Christus voluit quod dixerat obsequari peccauerunt: si noluit ipse fuit fictus. Ergo cum secundum sit blasphemum: primum est verum. So. Licet tam pateat ex dictis solutio: tamen per abundantiam doctrina dicitur quod voluntate diuina que duplex est. scilicet signi et beneplaciti: non velit tales tacere. non quidem voluntate beneplaciti quod cum talis semper impleat tacuissent. Sed voluntate signi: ut est voluntas que precipit: quia non intendebat eos obligare: ut dictum est. Voluntate autem humana voluit eos tacere aliquid modo. scilicet ut ostenderet gloriam vanam fugiendam: et non voluit aliquid modo: ut scilicet deus glorificaretur. Et eo modo quod noluit eos tacere: non fuit fictus: quia voluit se ostendere gloriam vanam non querere: et ea esse declinandam. Queri etiam per verum Christus quoniam uentis ter fecerit miracula in corporibus sanacionibus

Uide. iij. q. xliij. per totum. Et verum Christo conueniat in gemiscere et deprecari. Uide. iij. q. xxi. per totum

Domica xiiij. post festum Trinitatis. Questio lvij.

Queritur utrum in

hac vita possim habere amicitiam cum deo immediate: ita quod ipse et non aliquid creatura sit obiectum nostri amoris. Respō. Deo i statu vie immediate potest amari. et amat a sanctis. Partz conclusio primo auctoritate Augustini in li. pfe. dicitur. Et illis qui diligunt natus tuos pro te. Nota nunc deus. i. participaciones diuine bonitatis in creaturis. Secundo rone. Nam ubi desinit intellectus ubi incipit voluntas: quod in opando est posterior: eo quod eius obiectum sit bonum cognitum: quod in oibus potestis ordinatis ita est quod ubi terminat operatio potest in opando: ubi incipit operatio posterioris. sicut partz quod sensus qui cognoscendo est prior intellectui: terminat ad imaginationem: que est motus factus a sensu in actum: et intellectus in termino imaginationis incipit: quod accipit phantasiam pro obiecto: ut dicitur in. iij. de anima. Sed intellectus cognoscendo: licet incipiat a creaturis: tamen eius cognitio terminat in deo quod ex multis pceptis simplicibus creaturarum potest deuenire ad unum complexum deo primum: puta quod est ens primum et causa omnium. Ergo voluntas nostra potest amare deum immediate: sed peccerint multa media ex parte intellectus. Sed contra. Nam quicquid est immediate amatum est immediate cognitum. quod inuisa diligere possumus: sed incognita nequaquam fuisse Augustinus. x. de trinitate. et primo. ix. Et. Sed in via deus non est a nobis immediate uisus. quod videmus per speculum. i. Lopez. xiiij. So. Negat maior: quod cum amor incipiat ubi desinit cognitio cuius est terminus: ad quod in alio cognoscit in seipso potest amari. Secundo. Nam si homo in via deum immediate amaret: amor patris non excederet amoris vie sicut cognitio cognitione. So. De plenius amat in patria quam in via: quod quanto bonius cognoscit patriam tanto est amabilius: maxime illud in quo est

oē bonū z nullū malū. Cognitio tñ vie z pñe nō erit vni⁹ rōnis: qz differt p aliqd cognitioi pñū. s. p cognoscerē i se vt i pa tria: z i alio vt in via. Amoz autē vie z pa trie ē vni⁹ rōnis differēs solū fm mag⁹ z min⁹: qz ista amoris diuersitas nō ē p ali qd pñēs ad amorē: s. p diuersitatē cog nitōis. Et sō in via imediate illū amam⁹ licz nō imediate cogitcam⁹: vt dicitū d. Vi de sc̄m Tho. ij. di. xxvij. q. iij. ar. i.

Queri etiam pōt vtz dilectio q̄ deū di ligim⁹ habeat modū. vide ibi. Et vtz i di lectioe dei possit hēi respect⁹ ad aliqua m mercedē. Vide ibi. di. xxx. ar. iij.

Dñica. xiiij. post festū Trini. Questio. lix.

Queritur vtrū igratitudo ad deū sanāte nos cor poralit⁹ aut spūalr⁹: vl⁹ ad ali⁹ os bñfactores: sit pctm⁹ mor tale. Rñdeo ex doctrina sc̄i Tho. ij. q. cvij. Dis ingratitudo est pctm⁹. Nā pctm⁹ est qd repugnat pñtū: sed ingratitudo est hmoi⁹: qz debitū gratitudis est debitū ho nestatis quā pñt⁹ requit. q̄ zē. Lū āt ad ḡ ritudinē tria requant. s. Primo recognosce re bñficiū. z sc̄do laudare ac gr̄as agere. z tertio retribuere p loco z tpe fm suā facul tatē. Ingratitudo habet tres grad⁹ fm ori dinē illoz triū. Hoꝝ p̄m⁹ est nō retribuere: qd em̄ est vltimū i generatioe: est p̄mū in resolutioe. Sc̄ds. Dissimulare q̄m nō demōstret q̄s se bñficiū accepisse. Ter ti⁹ z grauissim⁹: nō recognoscere siue per obliuioē siue alio mō. Et qz in affirmati one opposita intelligit negatio: ad p̄mū gradū p̄inet retribuere mala p bonū. ad sc̄dm: vitupare bñficiū. ad tertū: bñficiū reputare q̄m maleficiū. Igit⁹ ingratitudo p solā omissionē: qz. s. q̄s nō recognoscat. vl⁹ laudat vel nō retribuit: lz p̄tingere pos sit q̄ sit pctm⁹ mortale: vl⁹ p̄pter interiores p̄emptū: vel p̄p̄ additionē ei⁹ qd subtra hit: qd ex necessitate debet simplr⁹ vl⁹ in ca su aliq̄: tñ nō sp̄ ē pctm⁹ mortale. Nō em̄ ē mortale omittere id ad qd q̄s nō tenetur. Et p̄t ex dict⁹ d̄ ḡritudine. ij. q. cvj. debitū gratitudis ē: vt hō aliqd specialit

tribuat ad qd n̄ tenet. Est tñ veniale. qz h̄ puenit ex qdā negligētia aut idispositioe ad p̄tute. Ingratitudo āt q̄ nō solū p̄mit tit ḡritudis d̄bitū: s. etiā p̄mū agit fm cō ditionē eius qd agit q̄m q̄s ē veniale q̄m mortale pctm⁹. S. p̄ videt q̄ sp̄ sit morta le. Nā peccādo venialr⁹ si q̄s ēt igrat⁹ deo cui m̄ p̄ie debz hō ēē ḡt⁹: oēs eēt ingri. Sol. Ingratitudo venies ex pctō mortali h̄ p̄fectā rōnē ingratitudis: venies āt ex ve niali ip̄fectā: tñ h̄ veniale aliqd ingratu dis inq̄ntū tollit aliq̄ actū p̄tut⁹: p̄ que q̄s obseq̄t dō. Videt etiā q̄ n̄ sit mortale Nulli ei ē dāda via peccādi mortāl⁹. S. aliq̄n p̄bet via ingratitudis: recipiet bñfi cū: qz d̄t Sene. ij. de bñficijs. in d̄dū q̄ iu uat fallēd⁹ ē: vt habeat: nec a q̄ accipit sci ar. ḡ ingratitudo nō sp̄ ē mortale. So. Igr̄ rās bñficiū nō ē ingr⁹ n̄ recop̄sando: duz mō sit pat⁹ recop̄sare si nosset. Est autē laudabile vt aliq̄n recipies bñficiū igr̄et a q̄. Lū ad inanē gl̄iam vitandā: sic bñas Nicola⁹ furti aux. piccit in domū vitare volēs hūanū fauore. Lū qz sit mar⁹ bñfi cū in h̄ p̄sultādo recūdit recipiet.

Queri etiā p̄ vtz q̄s lepro⁹ ingris debuerit subtrahere sanitatē p̄cessū bñfi cū. Vide. ij. q. eadē. ar. iij. Et vtz opa tio miraculosa fidei attribuēda sit. Vide po. q. vj. ar. iij.

Dñica. xv. post festū Trini. Questio lx.

Queritur vtrū vn⁹ hō possit duob⁹ dñis seruire Rñdeo. Nemo. i. nullus hō p̄t seruire duob⁹ dñis s. z Ab. mag. Null⁹ ei p̄t seruire diuers⁹ dñis diffe rētib⁹ i forma dñij. S. dñi duo differūt i forma dñij: n̄ p̄ueniētes i legib⁹ z p̄cept⁹. qz si p̄ueniūt i forma dñandi. qz. s. eadē p̄ capiūt z statuūt vt supior z iferior nō sūt duo dñi: s. duo hoies. z duo dñi fm qd. i. materialr⁹: simplr⁹ āt vn⁹ dñs. qz totū dñū iferioris ē dominū supior. Sicut etiā fi nis z qd ē ad finē: vt sanitas z medicina sūt qdem due res: s. nō duo bona: s. vni formalr⁹. qz tota bonitas medicine vt est ad finē: est bonitas sanitatis. Sed cōtra: